

**UCHWAŁA NR XXIV/172/2016
RADY POWIATU SOKÓLSKIEGO**

z dnia 7 września 2016 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na Starostę Sokólskiego

Na podstawie art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) oraz art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2016 r., poz. 814) uchwała się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce Mirosława Biernackiego na działalność Starosty Sokólskiego w części dotyczącej sprawowania przez Starostę Sokólskiego zwierzchnictwa nad Powiatowym Urzędem Pracy w Sokółce.

§ 2. Uzasadnienie prawne i faktyczne stanowiące załącznik do uchwały, stanowi integralną część uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Wiceprzewodniczący Rady

Łukasz Moździerski

Uzasadnienie

W dniu 9 sierpnia 2016 r. wpłynęła do Rady Powiatu Sokólskiego skarga z dnia 28 lipca 2016 r. Pana Mirosława Biernackiego – ówczesnego Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce, jak to ujął Skarżący: „w sprawie dotyczącej podjęcia pilnych i stosownych działań celem wyeliminowania szeregu nieprawidłowości i niegospodarności w wydatkowaniu publicznych pieniędzy przez Pana Piotra Rećko - Starostę Sokólskiego, a także zaniechania działań dyskryminujących” osobę Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce oraz w sprawie „szybkiego usprawnienia funkcjonowania Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce”.

Skarga została przekazana według właściwości przez Wojewodę Podlaskiego, zgodnie z art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23), w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 814).

Została ona zakwalifikowana przez organ nadzoru do rozpatrzenia przez Radę Powiatu Sokólskiego „w części dotyczącej sprawowania przez Starostę zwierzchnictwa nad Powiatowym Urzędem Pracy w Sokółce”.

W pozostałej części, to jest w sprawach, które ze względu na swoje meritum wykraczają poza tak określony zakres – Rada Powiatu Sokólskiego nie jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi.

Do wszystkich kwestii, czy jak to ujął Skarżący – „zarzutów”, podnoszonych w skardze, Starosta Sokólski odniósł się bardzo szczegółowo w pkt 5-6 porządku, zwołanej na wniosek grupy radnych, XXIII nadzwyczajnej sesji Rady Powiatu Sokólskiego w dniu 17 sierpnia 2016 r.

Wyjaśnienia przedstawione w pkt 5-6 porządku XXIII sesji Rady Powiatu Sokólskiego Starosta Sokólski poparł prezentacjami pt. „Krajowy Fundusz Szkoleniowy (KFS) – Starostwo Powiatowe w Sokółce beneficjentem KFS” oraz „Formy aktywizacji Starostwa Powiatowego w Sokółce”.

Na ich kanwie, na bazie danych statystycznych, z uwzględnieniem szeregu aspektów wydatkowania przez PUP w Sokółce środków z KFS w kilku ostatnich latach, a także w kontekście polityki szkoleniowej prowadzonej w ostatnich latach w Starostwie Powiatowym w Sokółce Starosta Sokólski wykazał, iż wydatki na szkolenia pracowników Starostwa Powiatowego w Sokółce w 2016 r. były zarówno prawidłowe, jak i uzasadnione. Wykazał także, że cechowała je obiektywna efektywność ekonomiczna - wydatek na jednego pracownika Starostwa Powiatowego w Sokółce w stosunku do jakości udzielonej mu usługi szkoleniowej nie był wyższy niż przeciętnie w powiecie sokólskim, także jeśli uwzględnić podobne wydatki ponoszone przez inne jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego na szkolenia urzędników.

W pkt 7 XXIII sesji Rady Powiatu Sokólskiego wszystkie kwestie poruszane w skardze Mirosława Antoniego Biernackiego, jak również poruszone przez Starostę Sokólskiego w wyżej wymienionej prezentacji stały się przedmiotem dyskusji. Starosta Sokólski obszernie i dokładnie odniósł się zarówno do „zarzutów” Skarżącego, jak i do pytań radnych.

Przebieg dyskusji został utrwalony w protokole XXIII sesji Rady Powiatu Sokólskiego a przytoczone wyżej prezentacje stanowią załącznik do ww. protokołu.

Po wnikliwym rozpatrzeniu sprawy, Rada Powiatu Sokólskiego, odnosząc się do zarzutów będących przedmiotem skargi, w części mieszczącej się w zakresie określonym przez Wojewodę Podlaskiego – to jest w części, w jakiej dotyczy sprawowania przez Starostę zwierzchnictwa nad Powiatowym Urzędem Pracy w Sokółce - uznała je w całości za bezzasadne, w oparciu o poniższe uzasadnienie.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego „*prawidłowości wykorzystania przez Starostę Sokólskiego zbyt dużej ilości środków z Krajowego Funduszu Szkoleniowego*” stwierdzić należy, że ani ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645 z późn. zm.), ani rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie przyznawania środków z Krajowego Funduszu Szkoleniowego (Dz. U. poz. 639), nie określają limitów w tym zakresie.

Art. 69b ust. 1 ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stwierdza jedynie, że na wniosek pracodawcy, na podstawie umowy, starosta może przyznać środki z KFS na sfinansowanie kosztów, o których mowa w art. 69a ust. 2 pkt 1 ustawy, w wysokości 80% tych kosztów, nie więcej jednak niż 300% przeciętnego wynagrodzenia w danym roku na jednego uczestnika, a w przypadku mikroprzedsiębiorstw w wysokości 100%, nie więcej jednak niż 300% przeciętnego wynagrodzenia w danym roku na jednego uczestnika. Powyższe limity w przypadku środków wykorzystanych przez Starostę Sokólskiego zostały zachowane.

Jednocześnie należy wskazać, że Minister właściwy do spraw pracy w dniu 16 listopada 2015 r. przyjął następujące priorytety wydatkowania puli 80% tj. kwoty 150 814 tys. zł środków KFS:

1) wsparcie zawodowego kształcenia ustawicznego, tj. pozostającego w bezpośrednim związku z branżą lub zawodem, mającego na celu uzyskanie lub uaktualnienie kompetencji do celów zawodowych,

2) wsparcie kształcenia ustawicznego pracowników, którzy mogą udokumentować wykonywanie przez co najmniej 15 lat prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze a którym nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej,

3) wsparcie młodych, nowozatrudnionych pracowników na podstawie umów, o których mowa w art. 150f ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Ponadto, w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej została opublikowana informacja, że „*Urzędy pracy przyznają wsparcie ze środków KFS w pierwszej kolejności pracodawcom, których wnioski spełniają wymagania określone w priorytetach (nie muszą być spełniane łącznie). W przypadku pozostawiania wolnych środków w ramach limitu powiatowe urzędy pracy mogą przyznawać środki pracodawcom nie spełniającym tych wymagań*”.

Środki z Krajowego Funduszu Szkoleniowego zostały przez Starostę Sokólskiego wydatkowane zgodnie z ww. priorytetami określonymi przez właściwego Ministra - wykorzystano je na kształcenie ustawiczne pracowników i pracodawcy w Starostwie Powiatowym w Sokółce.

Podniesione w skardze „*zastrzeżenia*” co do „*zasadności wydatkowania środków na szkolenia pracowników Starostwa Powiatowego w tak dużej wysokości*” oraz „*zarzut*” „*nieadekwatnej tematyki kursów do czynności wykonywanych przez pracowników Starostwa Powiatowego w Sokółce*” również należy uznać za całkowicie bezzasadne.

Wszystkie kursy zakontraktowane dla pracowników Starostwa Powiatowego w Sokółce w 2016 r. miały i mają na celu uzyskanie przez osoby nowozatrudnione odpowiednich kompetencji bądź też uaktualnienie kompetencji pozostałych zatrudnionych pracowników.

Takie uzasadnienie Starosta Sokólski przedstawił Skarżącemu - ówczesnemu Dyrektorowi Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce w swoim wniosku o dofinansowanie szkoleń z KFS. Uzasadnienie było w całości i bez zastrzeżeń akceptowane przez Skarżącego.

Przeprowadzone i zaplanowane kursy mają charakter merytoryczny i swoim zakresem obejmują zagadnienia *stricte* związane z pracą samorządu powiatowego i jego zadaniami. Dotyczą kwestii najbardziej aktualnych, w tym zmian w obowiązujących przepisach oraz zmian wynikających z przekształceń organizacyjnych w urzędzie. Dobór tematów szkoleń

uwzględniał stopień zainteresowania i zapotrzebowanie szkolonych, miał również na względzie deficyty występujące w szkoleniach pracowników w konkretnych obszarach tematycznych w latach poprzednich.

Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 902) w art. 24 ust. 2 pkt 7 nakłada na każdego pracownika samorządowego bezwzględny obowiązek *stałego podnoszenie umiejętności i kwalifikacji zawodowych*.

Szkolenia zostały przeprowadzone przez firmę szkoleniowo-doradczą, która została wyłoniona w drodze zapytania ofertowego. Firma ma ponad 20 – letnie doświadczenie w zakresie szkoleń, posiada wszelkie niezbędne certyfikaty, a dzięki profesjonalnym trenerom (wykładowcy wyższych uczelni posiadający tytuły naukowe, pracownicy administracji publicznej, inni uznani praktycy z dużym doświadczeniem praktycznym) – zajmuje znaczącą pozycję na rynku.

Podkreślić należy, że Skarżący – ówczesny Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce przyznając Starostwu Powiatowemu w Sokółce środki z KFS na kształcenie ustawiczne pracowników Starostwa bez żadnych zastrzeżeń aprobował i akceptował złożone przez Starostę Sokólskiego wnioski, co zostało potwierdzone najpierw - odpowiednimi pismami informującymi o ich pozytywnym rozpatrzeniu, a następnie - faktem zawarcia stosownego porozumienia. Aprobata i akceptacja wniosków świadczy o tym, iż Skarżący, uznawał, iż wydatkowanie środków z KFS, w sposób i w zakresie określonym we wniosku Starostwa Powiatowego w Sokółce będzie prawidłowe i zasadne.

Nie sposób doszukać się w zmianie stanowiska Skarżącego przesłanek merytorycznych.

Całkowicie bezzasadny jest również kolejny zarzut skargi - dotyczący *„nieprawidłowego rozliczenia finansowania działań obejmujących kształcenie ustawiczne realizowane przez odpowiednie służby Starostwa”*.

Skarżący „stwierdza” w skardze, że Starostwo Powiatowe w Sokółce bezpodstawnie ze środków KFS sfinansowało w ramach szkoleń koszty dojazdu, zakwaterowania i wyżywienia pracowników, podczas gdy „zarzut” ten nie ma uzasadnienia w faktach.

Skalkulowane przez firmę szkoleniową koszty z tego tytułu, w łącznej wysokości 24 000 zł (uwzględniając szkolenia, które jeszcze nie zostały przeprowadzone) poniesione zostaną ze środków własnych Starostwa Powiatowego w Sokółce, w ramach wymaganego w projektach finansowanych z KFS wkładu własnego pracodawcy.

Wymaga podkreślenia, że w swojej skardze Pan Mirosław Antoni Biernacki pomija, że wzór porozumienia o finansowanie ze środków KFS działań obejmujących kształcenie ustawiczne pracowników i pracodawcy, będący załącznikiem Nr 3 do regulaminu Nr 18 w sprawie przyznawania środków Funduszu Pracy z Krajowego Funduszu Szkoleniowego, opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej Powiatowego Urzędu Pracy w Sokółce w dniu 5 lutego 2016 r. i obowiązujący w dniu 8 marca 2016 r., a więc w terminie zawarcia przez PUP w Sokółce i Starostę Sokólskiego stosownego porozumienia - nie zawierał zapisu o braku możliwości dofinansowania z KFS kosztów przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia pracowników szkolonych poza miejscem zamieszkania.

Powyższy zapis został wprowadzony dopiero w kolejnym wzorze umowy, stanowiącym załącznik nr 3 do regulaminu Nr 18 w sprawie przyznawania środków Funduszu Pracy z Krajowego Funduszu Szkoleniowego, opublikowanym w Biuletynie Informacji Publicznej Powiatowego Urzędu Pracy dopiero w dniu 7 kwietnia 2016 r., a więc blisko miesiąc po zawarciu przez Urząd porozumienia ze Starostą Sokólskim.

Ponieważ koszty dojazdu, zakwaterowania i wyżywienia szkolących się poza miejscem zamieszkania pracowników Starostwa Powiatowego w Sokółce nie będą finansowane

ze środków KFS – twierdzenie Skarżącego, iż „*Pan Starosta w pełni świadomie podpisywał umowę z naruszeniem prawa*” jest nie tylko bezzasadne, ale i nieprawdziwe.

Bezzasadny jest „zarzut” Skarżącego dotyczący niskiej efektywności innych niż szkolenia instrumentów rynku pracy, z których w okresie 2015-16 korzystało i korzysta Starostwo Powiatowe w Sokółce. Wskaźnik ten w przypadku Starostwa wzrósł w porównaniu z okresem przed 2015 r., w przypadku robót publicznych jest on porównywalny z urzędami innych jednostek samorządu terytorialnego na terenie powiatu. Teza o zaniżaniu przez Starostwo Powiatowe w Sokółce ogólnego wskaźnika efektywności zatrudnienia w powiecie poniżej średniej krajowej jest z kolei nietrafiona o tyle, że wskaźnik ten kształtują nie tylko instrumenty dedykowane samorządom (roboty publiczne), ale wszystkie, o których mowa w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, finansowane ze środków FP.

Nie odnosi się do faktów „zarzut” występowania problemów w finansowaniu przez Powiat Sokólski bieżącej działalności PUP w Sokółce. Jako taki, jest on, analogicznie jak powyższe – całkowicie bezzasadny. W 2016 r. nie występowały i aktualnie nie występują żadne znaczące problemy w tej kwestii. W PUP w Sokółce w 2016 r. nie planuje się zwolnień pracowników w związku z brakiem środków na wynagrodzenia, nie są również finansowane wynagrodzenia „*2 osób zatrudnionych na stanowisku Dyrektora w Urzędzie*”.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego P. Małgorzata Ejsmont nie została powołana bez konkursu na stanowisko Dyrektora PUP w Sokółce, skoro nie pełni tej funkcji. Spełniając ustawowe warunki do wykonywania obowiązków na tym stanowisku P. Małgorzata Ejsmont została do PUP w Sokółce oddelegowana na zastępstwo, na czas nieobecności Skarżącego spowodowanej przedłużającym się zwolnieniem lekarskim.

Ponieważ kwestie „*wynajmu pomieszczeń PUP w Sokółce*”, „*gazety Info Sokółka*” oraz „*dyskryminacji Skarżącego*” nie mieszczą się w określonej przez Wojewodę Podlaskiego dla właściwości Rady Powiatu Sokólskiego części skargi – dotyczącej *sprawowania przez Starostę zwierzchnictwa nad Powiatowym Urzędem Pracy*, jedynie dla porządku stwierdzić należy:

- w pierwszej z tych kwestii – decyzji nie podejmował w tej sprawie Starosta Sokólski, tylko Zarząd Powiatu, w ramach przynależnej mu na podstawie art.32 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie powiatowym kompetencji dysponowania mieniem powiatu; decyzja motywowana była wolą spełnienia postulatów mieszkańców Os. Zielonego w Sokółce, w ramach ciążącego na powiecie ustawowego zadania zaspokojenia potrzeb mieszkańców w zakresie równego dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej;

- Starostwo Powiatowe w Sokółce nie jest wydawcą tygodnika i portalu *Info Sokółka*; wydawca tego tytułu samodzielnie prowadzi politykę wydawniczą; jak stwierdza w skardze sam Skarżący – Starostwo Powiatowe w Sokółce nigdy nie występowało do PUP w Sokółce o środki dla wydawcy gazety *Info Sokółka*, z jakiegokolwiek tytułu;

- dowodem dyskryminacji Pana Mirosława Antoniego Biernackiego jako ówczesnego Dyrektora PUP w Sokółce nie może być jego wyłącznie subiektywne przekonanie – Skarżący nie przedstawił żadnych obiektywnych dowodów, nie wskazał również w skardze żadnych potwierdzonych okoliczności, które mogłyby fakt takiej dyskryminacji potwierdzać.

Wiceprzewodniczący Rady

Łukasz Mozdzierski